

Respectin l'Orfeó, senyors

JORDI FONT

AVUI, 21/11/10

L'Orfeó Català, fundat per Lluís Millet i Amadeu Vives fa més de cent anys, titular del Palau de la Música, pont d'excel·lència entre el vast moviment popular dels Cors de Clavé del segle XIX i el ric moviment coral de la segona meitat del segle XX, reconegut caliu de resistència catalanista i democràtica... mereix una mica de respecte, senyors.

En una societat en què abunda el cinisme i el càlcul més gasiu, l'Orfeó Català és una desinteressada associació de melòmans i una extraordinària massa coral formada per voluntaris, que hi dediquen entusiasme i esforços dia rere dia, que assoleixen una altíssima qualitat i que es donen per ben pagats amb els aplaudiments d'un públic que en reconeix el mèrit i que s'hi reconeix, tant en els seus valors generosos com en el seu compromís nacional. Tot això, senyors, mereix una mica de respecte.

No en van tenir gens, de respecte, a l'Orfeó, els gestors que el van espoliar i van mirar de suplantar-lo, de suprimir la inconvenient àgora associativa, d'instrumentalitzar el benaurat i meritori mecenatge perquè n'ocupés el terreny, de fer del Palau una cova de fosques maquinacions financeres, mentre regatejaven a l'Orfeó el sopar posterior a un concert lluny de casa, perquè "el pressupost no hi arribava". Cal esperar que, després de depurar-se tan llòbrega herència, ningú no hi torni, ningú no gosi mai més perdre el respecte a l'Orfeó Català, a la seva associació, a la seva massa coral de voluntaris, al seu Palau de la Música, als seus valors generosos i patriòtics. Que ningú, mai més, no gosi profanar-lo.

No és cap bon auguri, però, l'escandalosa actuació del “president d'edat” de la junta en funcions de l'Orfeó Català, una junta destinada a cobrir discretament el curt lapse de temps que resta fins a l'elecció de la nova junta, que ha de tenir lloc el 24 de novembre. En efecte, davant la petició de la fiscalia al jutge del cas Millet-Montull, en la qual es demana la separació dels afers suposadament relacionats amb el finançament de CiU i les corresponents imputacions, el “president d'edat”, sense reunir la junta i d'amagat del director general, s'ha permès un pronunciament en contra en nom de l'Orfeó Català. Cosa que implica la dilatació indefinida de la causa Millet-Montull fins que no es completi la investigació dels altres casos i, consegüentment, allunya i dificulta greument el rescabament de l'Orfeó Català.

I això no és el més greu: el pronunciament en qüestió, mentre que demana l'ampliació d'imputacions en el cas Millet-Montull, passa de llarg olímpicament sobre els altres casos en què hi ha indicis clars que s'han produït pagaments indeguts: casos Ferrovial-Agroman, Newsletter, Letergrafic, Hispart, Estereo Rent, Altraforma, GPO i Àngel Colom. És a dir, en boca del seu “president d'edat”, l'Orfeó Català, la part perjudicada, renuncia a demanar aquestes imputacions, de manera absolutament contrària als seus interessos. Quina explicació té el temerari pronunciament del “president d'edat”? Com es pot entendre, al seu torn, que el despatx d'advocats contractat i pagat per l'Orfeó Català per defensar els interessos de l'associació es presti a formalitzar un pronunciament d'aquesta naturalesa, que ha ignorat la junta de l'Orfeó i el seu director general i que va escandalosament en contra dels interessos de l'Orfeó? Només un cínic de set soles pot qualificar aquestes preguntes d'intent de “politització”. Respecte, senyors. Una mica de respecte per l'Orfeó Català.